

ဝန်ခင်း
Read on the move

ရင်မှာဝတ်သော

ပန်း

လ ရောင် ဆူး

အခန်း ၁

"လုပ်ရမယ် ..."

"မလုပ်ဘူး ..."

"လုပ်ကို လုပ်ရမယ် ..."

"မလုပ်နိုင်ဘူး ... ဖေဖေ ..."

သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ဒေါသမာန်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

"မင်း တာတာကို လက်ထပ်ကို ထပ်ရမယ်..."

"သား မြတ်က လွဲရင် ဘယ်သူမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ ... အဲဒီအတွက် သားကို အမွေပြတ် ကြေငြာချင်လဲ ကြေငြာပါ။ ဒါရိုက်တာ ရာထူးက ဆင်းပေးဖို့ လဲ အသင့်ပါပဲ ..."

"မင်း ... မင်း ... မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ များကွာ ... ငါ့ကုမ္ပဏီကို ငါဘယ်လို တည်ထောင်ခဲ့ရလဲ မင်း အသိဆုံး..."

"တောင်းပန်ပါတယ် .. ဖေဖေ ... မြတ်က သားအတွက် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တည်မှုတင် မကပါဘူး.. သားရဲ့ ဘဝပါ ဖေဖေ... သူ မရှိရင် သားလည်း ရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

လင်္ကာ ဦးမင်းထိုက်ရှေ့က ထွက်သွားကာ အခန်းထဲက အိပ်ရာပေါ်
ပစ်လွဲချပြီး မြတ် ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာမိသည် ။

သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အခြေအတင်ပြောပြီးသွားပေမယ့် ပြေလည်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါချေ...။ ဦးမင်းထိုက် ဆိုတာကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ... ဖြစ်ချင်တာကို ရအောင်ယူတဲ့ နေရာမှာ နည်းလမ်းမရွေးသူ... သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား မင်းလင်္ကာ ဆိုတာကလဲ ပို၍ ခေသူ မဟုတ်ပါ...။ အဖေထက်သား ပိုပြီးလက်စောင်းထက် ဆိုသလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ နေရာကို ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ဒါကို ဦးမင်းထိုက် မဖြစ်မနေ အသိအမှတ် ပြုရလိမ့်မည်။

မြတ်ဆိုတာက မင်းလင်္ကာနဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေဖြစ်ကြပြီး ရည်းစားသက်တမ်းမှာ ဖြန့်စ် ကျော်လေပြီ...။ မြတ်က လင်္ကာတို့ လောက် မချမ်းသာပေမယ့် စားနိုင်သောက်နိုင်တော့ ရှိသည် ။ လင်္ကာက မြတ်ကို ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ထားပြီး ရုံးတွင်းချစ်သူအဖြစ် သိုဝှက်ချစ်နေကြရသည် ။

"မြတ်.....ကိုယ်တို့ ကျောင်းပြီးရင် လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ရအောင်နော်..."

အဲလိုပြောတော့ မြတ် မျက်နှာလေး ပျက်သွားတော့သည်။ အကြောင်းကတော့ မြတ်နဲ့ လင်္ကာတို့ ရဲ့ အခြေနေက ကွာခြားလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုယ် ...ကိုယ့်ဖေဖေက မြတ်ကို သဘောတူပျံ့မလားဟင်...."

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ
အကြောင်းရှိပါ့မလား..."

"ဟို... မြတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အခြေနေက ကွာခြားလွန်းတယ်... မြတ်ကို ဥစ္စာမက်တယ်လို့ အထင်ခံရမှာ လဲ ကြောက်တယ်..."

"တော်တော့ မြတ်.... ဆက်မပြောနဲ့ တော့... ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ကကို မြတ်နဲ့ မဝေးချင်ဘူး... အဲတော့ ကိုယ်ကြိုးစားမယ်.... မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်.... ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်...."

လင်္ကာ မြတ်ကို ကတိတွေပေးရင်း မြတ်ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"အင်းပါ.... မြတ် ကိုယ့်ကို ယုံပြီး စောင့်နေပါမယ်... တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့... ဆံပင်ဖြူတဲ့ အထိတော့ မစောင့်ပါရစေနဲ့ ..."

မြတ်က ဟာသတွေကို ပြောရင်း ရယ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မြတ် ရင်ထဲမှာလည်း စိုးရိမ်နေမှာ ကိုတော့ လင်္ကာသိသည်။ ။

ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျောင်းပြီးတော့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရပြန်သည်။ ။ နောက်တော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာရာထူးအတွက် ကြိုးစားရပြန်သည်။ ။ မြတ်ကလည်း ပါရမီဖြည့်ဖက် တစ်ယောက်အနေနဲ့ အပြည့်အဝ နားလည်ပေးရင်း စောင့်နေရှာသည်။ ။

ခုကျမှ ဒီအခြေနေအထိ စောင့်နေတဲ့ မြတ်ကို ထားပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာ တဲ့ လား.....!!

အားငယ်တတ်တဲ့ မြတ် ရဲ့ မျက်နှာလေးကို လင်္ကာ မြင်ယောင်မိနေသည်။ ။

ပြီးတော့ ဖေဖေပြောတဲ့ တာတန်ခူး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို စိတ်ထဲမှ ဘဝင်မကျဖြစ်ပြီး စုပ်သပ်လိုက်သည်။ ။

ကျစ်.....!!

တာတာနဲ့ လင်္ကာက အသက် ရနှစ်လောက်ကွာပြီး တာတာက ခုမှ ၂၀ အရွယ်လေးမို့ ပိုပြီး ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိသည်။ မြတ်နဲ့ ဘယ်လိုယှဉ်ယှဉ် ယှဉ်လို့ မရ။ မြတ်က ဥစ္စာမရှိတာကလွဲရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်။

တာတာ ဖေဖေနဲ့ လင်္ကာ ဖေဖေနဲ့ က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေဖြစ်ပြီး အလွန်ရင်းနှီးကြသည်။ တာတာ ကလည်း လင်္ကာ အိမ်ကို နှစ်ခါသုံးခါ လောက် လာလည်ဖူးသည်။ သူကလည်း ကျောင်းစာနဲ့ နပန်းလုံး၊ ကိုယ်ကလည်း ကျောင်းစာနဲ့ သတ်ပုတ်ရတာနဲ့ မိဘတွေ ရင်းနှီးသလောက် တော့ မရင်းနှီး...။ အိမ်ကို လာလည်တုန်းကလည်း ကိုကို... ကိုကို... ခေါ်ပြီး နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေလို့ တစ်အိမ်လုံး ပတ်ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။ ဒါကြောင့် တာတာ အသံကြားရုံနဲ့ လင်္ကာကျောထဲက စိမ့်ချမ်းလာတတ်တော့သည်။

"တာတာ.... တာတာ... တာတန်နူး... ထတော့လေ."

ဘုတ်... ဘုတ်.. ဘုတ်...!!

မနက်ဆို လာလာနှိုးနေကျ မေမေအသံက နားထဲ စူးဝင်လာတာနဲ့ စောင့်ကိုဆွဲကာ ခေါင်းမြီးခြုံထားလိုက်သည်။

ဂျလောက်... ဂျလောက်!!

"ကြည့်စမ်း... မအေ ဖွင့်ဝင်မလာရအောင် အတွင်းဂလန့်ချထားတယ်... တာတာ... တာတန်ခူး... ညည်းအဖေ အ လုပ်သွားတော့မယ်... ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်ဦးလေ.... ဖအေ က ပင်ပင်ပန်းပန်း အ လုပ်သွားရတာ. . ညည်းက အိပ်ပုတ်ကြီးနေလို့ ရမလား..."

ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...!!

"တာတာ....တာတာ..."

မေမေရဲ့ အဆက်မပြတ်အော်သံကြောင့် တာတာ အိပ်ချင်မူးတူး အိပ်ရာထဲက လူးလဲ ထလာရသည်။ ။ တွန့်ကြေနေတဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ ပန်းရောင်နဲ့ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဆံပင်တွေ စူပုတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"အမလေး... တာတန်ခူးရယ်... ညည်းကြည့်ရတာ လန့်လိုက်တာ..."

"အစောကြီး ရှိသေးတာကို... တာတာ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး..."

"မဝလည်း ညည်းအဖေသွားမှ ပြန်အိပ်။ ခုတော့ ဆင်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး... သိတယ်မဟုတ်လား.. ညည်းအဖေက အ လုပ်သွားရင် ညည်းမျက်နှာမြင်ရမှ အလုပ်ကို ဖြောင့်အောင် လုပ်နိုင်တာ...."

ဖေဖေက တာတာကို အရမ်းချစ်သည်။ ။ တာတာ လိုချင်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ။ ဖေဖေက မနက်အ လုပ်သွားရင် တာတာ မျက်နှာကြည့်သွားရမှ အလုပ်ကို ဖြောင့်အောင် လုပ်နိုင်သည်။ ။ ဒါတွေကို သိနေတော့လည်း တာတာ ဆက်ပြီး အိပ်မနေတော့နိုင်။

"သိပါတယ်... သိပါတယ်...."

ပြောရင်း မေမေရှေ့ကနေ တာတာ စူပုတ်ပုတ်နဲ့ ဆောင့်အောင့်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေက အ လုပ်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး တာ

တာ အလာကို တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ။

"ဖေဖေ.... မှောင်မှောင်ကြီး ရှိသေးတယ်... အ လုပ်သွားတွေ့မလို့ လား..."

တာတာစကားကြောင့် အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးနဲ့ အေးစံတို့ က လက်တို့ ကာ ကြိတ်ရယ်ကြသည်။ ။ တာတာ ဖေဖေ ဦးကောင်းသာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ။ ချက်ချင်း တာတာမေမေ ဒေါ်ကလျာက တာတာလက်မောင်းကို အသာဆိတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ...။

"အခု... နာတယ်..."

"မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဦး... မိုးလင်းရုံတင်မကဘူး... နေလုံးက ညည်းဖင်ထဲ ဝင်တွေ့မယ်... ဖအေ အ လုပ်သွားတာတောင် မျက်လုံး မဖွင့်နိုင်ဘူး...."

"မေမေကလည်း တာတာ ဒီနေ့မှ အိပ်တာပါ...."

"အောင်မယ်လေး... မိတာရယ်... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး... နေ့တိုင်း ဒီနေ့ပဲ အိပ်တာပါဆိုတာ.. ဖြတ်သွားတဲ့ ခွေးတောင် ရိုးနေပြီ... သိလား..."

"ကဲကဲ... တော်ကြတော့...."

ဦးကောင်းသာက သမီးနဲ့ ဇနီးကြား ကြားဝင်လိုက်သည်။ ။

"ကလျာ... တော်တော့... သမီးလည်း ဆက်အိပ်တော့... ဖေဖေ အ လုပ်သွားတွေ့မယ်...."

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ... ကောင်းကောင်း သွားပါ... အပြန်ကျ မုန့်ဝယ်ခဲ့....'

"အေးအေး... ကလျာ.. ကိုယ်သွားပြီ..."

"အင်း... ကားကို သေချာမောင်းနှင်..."

ဦးကောင်းသာ ကားမောင်းထွက်သွားတော့ ဒေါ်ကလျာ အကြည့်က တာတာဆီ ရောက်လာပြန်သည်။ ။

ဧည့်ခန်းက ရေမြုပ် ဆိုဖာကြီးပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီ...

"ဟင်း.. မပြောချင်ဘူး... ဖအေကို ထွက်တွေ့ရဖို့ ကျ နှိုးရတာ ကျား ဖင်နှိုက်တာထက် ခက်တယ်.... အပြန်ကျ မြို့ဖို့ ကျ မှာ တယ်.. တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါ့ ..."

တာတာအမူအရာ ရှုံ့မဲ့ကာ ... အဒေါ်ကြီးဆီ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး ...

"အဒေါ်ကြီး.... ကြည့်ပါဦး... တာတာကို ပြောဆိုနေလိုက်တာ... ရစရာမရှိတော့ဘူး..."

အဒေါ်ကြီးက တာတာ့ရဲ့ ဒုတိယအမေလို့ တင်စားရင် မှန်နိုင်ပါတယ်... မေမေက တာတာကို မွေးပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အဒေါ်ကြီးကပဲ နို့ဗူးတိုက် မွေးလာခဲ့ရတယ်..တဲ့ ... အဲတုန်းက ဖေဖေကလည်း မေမေကျန်းမာရေးကို အာရုံစိုက်နေရတဲ့ အချိန်မို့ အဒေါ်ကြီးကပဲ နေရောညပါ ပြုစုလာခဲ့ရတာကြောင့် အဒေါ်ကြီးက တာတာအတွက် ဒုတိယ အမေတစ်ယောက်လိုပါပဲ...။

"ဟုတ်သားပဲ... သမီးကလည်း ကြည့်ပါဦး.. မျက်ချေးတွေနဲ့ ... ဆံပင်ကလည်း ရှုပ်ပွလို့ ... ကိုယ့်အဖေက စီးပွားရှာသွားတာပဲ။ တာတာက သေချာ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေးနဲ့ ထွက်တွေ့ရမှာ ပေါ့..."

"ဟင့် အဒေါ်ကြီးကပါ.. မေမေဘက် ပါသွားပြီ... ဟဲ့ အေးစံ နင်က ငါ့ဘက်က မဟုတ်လား...."

မဆီမဆိုင် တာတာက အေးစံကို ဆွဲထည့်တော့.. အေးစံက ဒေါ်က လျာဘက် ကြည့်လိုက်... တာတာဘက် ကြည့်လိုက်နှင့် ရွေးရခက်နေသည်။ ။

"ဟို... မေ...."

"ဟဲ့ မိစံ ငါ့အခန်းထဲက ဗီရို အောက်ထပ်မှာ ငါ မတန်တော့တဲ့ အင်္ကျီတွေရှိတယ်... အကုန်ယူလိုက်...."

မိစံ မျက်နှာဝင်းသွားပြီး...

"ဟုတ်လား... ဒါဆို..မမလေး..."

မိစံ စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ ဒေါ်ကလျာက...

"မိစံ..."

"ရှင်... မေမေကြီး...."

"ငါ့အခန်းထဲမှာ ..."

"မေမေကြီးကရော...ဘာပေးမလို့ လဲဟင်..."

"မပေးဘူးဟေး။ ငါ့အခန်းထဲမှာ ကြက်မွေးသွားယူချေ။ နှစ်ယောက်လုံးကို ရိုက်မလို့ ဟေ့"

"အမယ်လေး ... ကြောက်ပါတယ်.... ဒါနဲ့ .. မမလေး... မိစံ မမလေး ဘက်ကနော်.... သိလား.. ခုတော့ ပြေးပြီ..."

"ဟင်းဟင်းဟင်း... ဒီလိုမှ ပေါ့... တာတာဘက်မှာ မိစံတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်..."

တာတာက အောင်နိုင်သူကြီးပုံစံနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ.. ကြက်မွေးက ညည်းအတွက် ဖြစ်ချင်နေတာလား.."

"...အား.. ဟုတ်ပါဘူး... ပြေးပြီဗျ်း...."

တာတာ အမြန်ပဲ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားတော့ အဒေါ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်ကလျာတို့ တာတာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။

✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕ ✕

"မြတ်..... နင် သတင်းကြားပြီးလား...."

ကုမ္ပဏီရောက်တော့ မြတ်ကို သူငယ်ချင်းယုယက မျက်နှာမသာမ ယာနှင့် လှမ်းမေးသည်။ ။ မြတ်က ယုယ အမေးကို မဖြေခင် လွယ်ထား တဲ့ စလင်းဘက် အိတ်ကို စားပွဲပေါ် အရင်တင်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ခုံမှာ ဝ င်ထိုင်လိုက်ပြီး.....

"ဘာသတင်းများ လဲ ယုယ"

"နင့်လူ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံး သတင်းတွေ ပြန့်နေပြီ..."

ယုယ စကားကြောင့် မြတ် မျက်နှာလေးပျက်သွားရသည်။ ။ မြတ်နဲ့ ယုယက ကုမ္ပဏီကို တစ်ချိန်တည်း ဝင်ခဲ့သူတွေဖြစ်ပြီး မြတ်နဲ့ လင်္ကာရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေသူဖြစ်သည်။ ။

"ဟုတ်လို့ လား....."

လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့ စကားက ဟုတ်လို့ လား ဖြစ်ပေမယ့် ဟုတ်နို င်တာပဲလို့ လည်း မသိစိတ်နဲ့ တွေးမိသည်။ ။

"ဟုတ် မဟုတ်တော့မသိဘူး.... ပြန်နေပြီဟ.... နင်နဲ့ သူဌေးအကြောင်းကလည်း မသိတဲ့ သူ ခပ်ရှားရှား မဟုတ်လား။ နင့်ကို မကောင်းပြောချင်သူတွေက ပြောစရာစကားတိုးနေတာပေါ့ဟာ...."

ယုယက မြတ်ဘက်က ကူပြောပေးနေတာကို စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်မိနေသည် ။ တကယ်ဆို မြတ်ဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့ သူက ယုယအပြင် ဘယ်သူမှ မရှိပါ....။ သူငယ်ချင်း ယုယစကားကို ပြန်မဖြေတော့ပဲ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေသာ ပြန်လုပ်နေသည် ။ မကြာမီ သူဌေးဝင် လာပြီမို့ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြိုဆိုကြသည် ။ မြတ်လည်း မက်တတ်ရပ်ပြီး သူဌေးမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည် ။ ခါတိုင်း သူဌေးဝင်လာရင် အမြဲ အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်နေကျ မြတ်က ဒီနေ့တော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ထားသည် ။

"အားလုံး မောနင်း.."

"မောနင်း ဆရာ...."

ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ခေါင်းမော့ကာ နှုတ်ဆက်ကြပေမယ့် မြတ်ကတော့ ငုံ့မြဲငုံ့နေသည် ။ ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မို့ အိန္ဒြေမပျက် အခန်းထဲဝင်သွားပေမယ့် စိတ်ကတော့ မြတ်ဆီသာ ရောက်နေသည် ။

မကြာခင် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လက်မှတ်ထိုးခိုင်းဖို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဝန်ထမ်းမလေး လက်ထဲက ဖိုင်ကိုယူကာ အနည်းငယ် ဖတ်ကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးကာ ပြန်ပေးလိုက်သည် ။

"ဪ... မြတ်....."

ခေါ်နေကျအတိုင်း မြတ် လို့ ခေါ်ပြီးမှ ဝန်းထမ်းတွေရှေ့မို့ ပြန်ပြင်ခေါ်လိုက်သည် ။

"မြတ်သဇ္ဇာကို စာရင်းတွေ ယူခိုင်းပြီး လာခဲ့ခိုင်းလိုက်ပါ...."

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...."

ဝန်ထမ်းမလေး ထွက်သွားပြီး မကြာမီ မြတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"လာ.... မြတ်...."

အခန်းက အလုံပိတ်အခန်းဖြစ်တာကြောင့် လင်္ကာပြောသမျှကို အပြင်က မကြားနိုင်...။

လင်္ကာက မြတ်ကို ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

မြတ်က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး....

"ဒီမှာ စာရင်းတွေပါ ဆရာ..."

"အဲဒါတွေ ထားပါဦး။ ခုမနက် ဘာလို့ ကိုယ်ဝင်လာတော့ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားတာလဲ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ..."

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး..."

"ဖြစ်နေပါတယ်.... မညာနဲ့ ကိုယ်သိနေတယ်..."

"ဟို.... ကိုယ် မကြားမိသေးတာလား.... မဟုတ်ရင် မြတ်ကို နှစ်သိမ့် နေတာလား...."

"ဘာပြောတာလဲ... မြတ်.."

"ကုမ္ပဏီမှာ ကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်နေတယ်။ အဲဒီသတင်းမှာ ကိုယ့်ဆန္ဒ မပါပါစေနဲ့ လို့ ပဲ မြတ် ကြိတ်ဆုတောင်းနေရတယ်..."

"မဟုတ်တာ... မြတ်ကလည်း "

ယတိပြတ်ငြင်းပြီးကာမှ စူးစူးရှရှ ကြည့်နေတဲ့ မြတ် မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်မိပြီး...

"ဟုတ်တယ်.... ကိုယ့်ကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်က စီစဉ်နေတယ်.... ဒါပေမဲ့ မြတ် ကိုယ် လက်မခံနိုင်ဘူး... ပြောပြီးသားပါ...."

"ဟုတ်လား.... ဒါဆိုပြီးတာပါပဲ.... သွားခွင့်ပြုပါဦး"

မြတ် လင်္ကာကို အရိုအသေပေးပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဆက်ပြီး နေရင် မြတ် မျက်ရည်တွေ တားရမှာ မဟုတ်တော့တာ သိနေတဲ့ အတွက် အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

လင်္ကာ အလုပ်ကနေပြန်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ ဦးမင်းထိုက်ရှေ့ရပ်ကာ...

"ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်နေတဲ့ သတင်းတွေက ဖေဖေလက်ချက်လား..."

"ဘာသတင်းလဲ ငါ့သား... ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေပုံထောက်ရင် အရေးကြီးမယ့်ပုံပဲ..."

"ဖေဖေ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ၊ သား လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စ ဖေဖေ သတင်းလွှင့်တာ မဟုတ်လား..."

"ဒီမှာ ငါ့သား.... အိမ်မှာ ပဲနေတဲ့ ကျားအိုကြီး စကားကို ဘယ်သူက အရေးစိုက်မှာ လဲ.... သား ဖေဖေကို အထင်လွဲနေတယ် ထင်ပါတယ်...."

အနားယူလိုက်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ ဦးမင်းထိုက် အာဏာ ရှိသေးတ

ယ်ဆိုတာကို လင်္ကာ သိအောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဓိပ္ပာယ်သိတဲ့ လင်္ကာမျက်နှာက ပို၍ တင်းမာလာသည်။ ။
ဆက်မပြောတော့ပဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲရောက်
တော့ လင်္ကာမှာ ဆွဲထားတဲ့ အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်
ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ။

ဟူး.....!!

မျက်လွှာကို မှိတ်ပြီး မြတ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

"လာကြ... လာကြ... သမီး... တာတာ... လာ...."

ဦးမင်းထိုက်က အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ ဦးကောင်းသာတို့ မိသားစုကို နွေး
ထွေးစွာ ကြိုဆိုနေသည်။ ။

"ထမင်းစားဖိတ်တာ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားလား...
မတွေ့တာကြာလို့ သတိရတာနဲ့ ချက်ချင်း ဖိတ်လိုက်တာ... အားနာစရာ
တွေတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်...."

"ချက်ချင်း ဖိတ်တော့လည်း ချက်ချင်း လာခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ... ရုတ်တ
ရက်ကြီးဆိုတော့ ဘာလက်ဆောင်မှ တော့ မပါဘူးဗျာ..."

"ရပါတယ်ဗျာ.... ဒါတွေ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး...."

ဦးမင်းထိုက်က ဧည့်ခန်းက ထိပ်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးကောင်း

သာက တစ်ဖက် ဒေါ်ကလျာနဲ့ တာတန်းခူးနဲ့ က တစ်ဖက်
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

"သမီး တာတာ ... ကျောင်းပိတ်ထားတာလား..."

"ဟုတ်တယ်.. အန်ကယ်.... အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းနေ
တာ.. အန်ကယ် ဖိတ်တော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်... ဒါနဲ့ ကိုကိုရော...
ကုမ္ပဏီက မပြန်လာသေးဘူးလား..."

"ပြန် လာပြီ ... ခု သူ့အခန်းထဲမှာ ... သမီး တာတာတို့ လာတာမသိ
သေးဘူး ထင်တယ်... ဝင်သွားလိုက်ပါဦး..."

"ဒါဆို သွားလိုက်ပါဦးမယ်..."

"အေးကွယ်..."

ဒေါ်ကလျာနဲ့ ဦးမင်းထိုက်ဘေးကနေ တာတာ ခေါင်းလေးငုံ့ ခါး
လေးကိုင်းပြီး လင်္ကာရီရာ အခန်းကို တက်လာခဲ့သည်။ ။ တာတန်းခူးက
ကလေးစိတ်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတတ်တာက လွဲရင် လူကြီးသူမ
ကို ရိုသေ ရမှန်းသိတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

"ဒေါက်.. ဒေါက်... ဒေါက်..."

တာတာ အခန်းကို ဆက်တိုက်ခေါက်ပေမယ့် အထဲက ဘာမှ ပြန်မ
ထူးတာနဲ့ ...

"ဟင်း... ရေချိုးနေတာများ လား..."

တာတာကို မြင်ရင် အံ့သြသွားအောင်အတွေးနဲ့ တံခါးလက်ကိုင်ဖု
လေးကို လှည့်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲရောက်တော့
လင်္ကာက အိပ်မောကျနေတာ မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ စနောက်ချင်

စိတ်များ နဲ့ ...

"ဟိဟိ... ကိုကိုက အိပ်ပျော်နေတာကိုး... တွေ့မယ် တာတာနဲ့ ..."

အခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်လိုက်တော့ အမွေးပွပွ အရုပ်လေးကို တွေ့တာနဲ့ အရုပ်လေးယူပြီး လင်္ကာ မျက်နှာပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ ။ ရွစ်ရွစ် ခံစားလာရတဲ့ လင်္ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တာတာက လင်္ကာမျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်မိုးနေသည်။ ။ ရုတ်တရက်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ လင်္ကာလန့်ပြီး တာတာ မျက်နှာအောက်ကနေ ထထွက်လိုက်သည်။ ။ လင်္ကာ မျက်နှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားပြီး....

"အခန်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရဲတင်းလှ ချည်လား.... ခုထွက်သွား...."

ရင့်ရင့်သီးသီး လင်္ကာစကားကြောင့် တာတာ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားရသည်။ ။

"ဟို... တာတာက တံခါးခေါက်ပါတယ်..."

"ငါ ဝင်ခဲ့ပြောလို့ လား...."

"ဟို.. ဟို...."

"တော်ကွာ... ခုထွက်သွား...."

တာတာမျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားတဲ့ အပြင် ဝမ်းနည်းပုံပါ ပေါ်လာလို့ လင်္ကာ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ။

"ဆောရီး... ရုတ်တရက်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ တုန်လှုပ်သွားလို့"

"တာတာက တောင်းပန်ရမှာ ပါ မဆင်မခြင် ဝင်လာမိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်...."

"အင်း... ရပါတယ်...."

"တာတာ သွားနှင့် မယ်နော်... အန်ကယ်က ထမင်းစားဖိတ်လို့ ပါ...
ကိုကိုလည်း ဆင်းလာခဲ့ပေါ့..."

"အင်း...."

တာတာ လင်္ကာကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ကို ဆင်းလာတော့ ဖေဖေ
တို့က ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ပြင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"သမီး... သား ဆင်း လာပြီလား..."

"ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်... ဆင်းလာမယ်တဲ့ ..."

"အေးအေး ဒါဆို ထမင်းစားရင်း စောင့်ကြတာပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

ကိုကို တာတာကို မကြိုဆိုတာ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး... အရင်တည်းက
တာတာကို မြင်ရင် မနှစ်မြို့မှန်း သိပေမယ့် လူကြီးတွေ မသိအောင်ဖုံး
ကွယ်ထားခဲ့တာ ခုနကိစ္စရော အပါအဝင်ပါပဲ။

✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂ ✂

"မြတ်.... ကိုယ် ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး...."

ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ မြတ် နောက်ကို လင်္ကာ ထပ်ကြပ်မ
ကွာလိုက်လာခဲ့သည်။ ။

"တော်ပါတော့ ကိုရယ်.... တော်ပါတော့... မြတ်ကို ပစ်ထားလိုက်ပါ

တော့...."

"မတော်နိုင်ဘူး.. မြတ် ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပြီး စောင့်နေပေးလို့ မရဘူးလား..."

ထိုစကား ပြောလိုက်တဲ့ အချိန် မြတ် ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားပြီး မျက်နှာမှာ လင်္ကာဘက်ကို လှည့်လာခဲ့သည်။ ။

"ဘာကို ယုံကြည်ပြီး စောင့်နေရမှာ လဲ ကို။ မြတ်နဲ့ ကို အဆင့်အတန်းချင်း ကွာတာ သိပါတယ်.... အဲဒါကို အစထဲက သိခဲ့မယ်ဆို မြတ်ကို ကိုယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ထင်တယ်....."

"ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မြတ်... ကိုယ်နဲ့ ချစ်ရတာ နောင်တရနေပြီလား...."

"ဟုတ်တယ်... ရချင်နေပြီ.... ကိုနဲ့ မြတ် ချစ်ခဲ့ကြလို့ ဘာမှ မကောင်းလာနိုင်တော့ဘူး ခုလည်း ကြည့် ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ မြတ် အဖေကို ထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားရုံးခွဲကို သွားရမယ်တဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... မသွားလို့ ထွက်မယ်ဆိုလည်း မြတ်တို့ စားဝတ်နေရေး ရှိသေးတယ်.... မြတ် ဘဝက ဆုပ်လည်း စူး စားလည်း ရူးပါ.. ကို ရယ် ..."

မြတ် စကားတွေကို လင်္ကာ ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ပဲ တွေဝေနေသည်။ ။

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့မှ တက္ကသိုလ်ဘဝထဲကစလို့ ခုချိန်ထိ မြတ် အပေါ် ဘာမှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ဖူးတာ မရှိဘဲ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်သာ မြတ်ကို စောင့်ပြီးရင်း စောင့်ဆိုင်းစေခဲ့ဖူးသည်။ ။

"ဒါဆို မြတ် က ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ...."

မြတ်က ကျတော့မယ့် မျက်ရည်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ခပ်ရင်း

"မြတ် တို့ လမ်းခွဲရအောင်..."

"အင်း.... လမ်းခွဲကြစို့...."

မြတ် အံ့ဩသွားမိသည်။ ။ မြတ် လမ်းခွဲမယ်ပြောတာကို နည်းနည်းမှ တွေ့ဝေခြင်းမရှိ။ သဘောတူလိုက်တဲ့ လင်္ကာကို မြတ် အရမ်းအံ့ဩနေမိသည်။ ။

"အဲလို ဖြေလို့ ကိုယ် မြတ်ကို မချစ်ဘူးလို့ မထင်ပါနဲ့ ခုချိန်ထိ မြတ်ကို ဘာမှ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာကို အားနာမိတယ်... ကိုယ် မြတ်ကို ပျော်ရွှင်အောင် မထားနိုင်ပေမယ့် စိတ်ညစ်စရာတော့ ထပ်မပေးချင်တော့ဘူး.... လမ်းခွဲပေမယ့်... မုန်းလို့ မဟုတ်ဘူး မြတ်... တစ်သက်လုံး သတိတရနဲ့ ချစ်နေမယ်.... မြတ် ဘဝကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အရိပ်မည်းကြီးအောက်က လွတ်မှ ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ...."

ဘဝမှာ ရင်အနာရဆုံးက ချစ်ရဲ့ သားနဲ့ လမ်းခွဲရခြင်းမျိုးပါ..။ သူ့ကို မြတ် သိပ်ချစ်ပါတယ်.... သူလည်း မြတ်ကို ချစ်တာ သိပါတယ်.... တစ်ခါတလေ ဘဝကို စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဖန်တီးရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ တော့ အရမ်းခက်ခဲပြီး ပင်ပန်းရတယ် နာကျင်ရတယ်.... ပင်ပန်းရမှန်း နာကျင်ရမှန်း သိရဲ့ သားနဲ့ ရွေးချယ်ရခက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေခဲ့ရတယ်... ဥပမာ.... ကို မရှိဘဲ နေနိုင်လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို နေနိုင်ပါတယ် ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာမျိုး.....!!

သူကရော ဘယ်လိုဖြေလိမ့်မလဲ